18.12.67 DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS TIDENDE Nr. 308/1

RÅDETS FORORDNING Nr. 1009/67/EØF

af 18. december 1967
om den fælles markedsordning for sukker

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artiklerne 42, 43 og 227,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det europæiske Parlament[1], og ud fra følgende betragtninger:

Funktionen og udviklingen af det fælles marked for landbrugsvarer skal ledsages af udformningen af en fælles landbrugspolitik; denne skal særlig omfatte en fælles markedsordning for landbrugsvarer, hvilken markedsordning kan antage forskellige former efter varernes art;

for at sikre sukkerroe- og sukkerrørproducenterne inden for Fællesskabet opretholdelsen af den nødvendige sikkerhed for deres beskæftigelse og levestandard bør der sørges for passende foranstaltninger til stabilisering af sukkermarkedet og med henblik herpå for det område inden for Fællesskabet, der har det største overskud, årligt fastsættes en indikativpris og en interventionspris for hvidt sukker samt, for andre områder inden for Fællesskabet, afledede interventionspriser, hvorved der tages hensyn dels til regionale prisforskelle på grund af de naturlige betingelser for markedsprisdannelsen ved normal høst, dels til forarbejdningstrinet; det ovennævnte mål kan nås ved, at interventionsorganerne køber til interventionspriserne; det samme mål kan desuden nås ved hjælp af denatureringspræmier for sukker, der er blevet gjort uegnet til menneskeføde, samt ved et system til udligning af oplagringsomkostningerne for sukker, der er fremstillet af et basismateriale med fællesskabsoprindelse – herunder melasse;

det må sikres, at denne regulering af sukkermarkedet får virkning på sukkerroe- og sukkerrørproduktionen; der bør derfor for sukkerroer fastsættes minimumspriser, som sukkerfabrikanterne skal overholde ved køb af roer, fastlægges fællesskabsrammebestemmelser for de kontraktmæssige forhold mellem køber og sælger af sukkerroer samt fastsættes egnede bestemmelser for, at dette mål kan nås for sukkerrørproducenterne;

virkeliggørelsen af et enhedsmarked for sukker inden for Fællesskabet indebærer, foruden et ensartet prissystem, indførelsen af ensartede regler for samhandelen ved Fællesskabets ydre grænser; en samhandelsordning omfattende et system med importafgifter og eksportrestitutioner i tilslutning til interventionssystemet bidrager ligeledes til at stabilisere fællesskabsmarkedet, idet det særligt undgås, at svingningerne i priserne på verdensmarkedet får virkning for priserne inden for Fællesskabet; der bør derfor åbnes adgang til ved indførsel fra tredjelande at opkræve en importafgift og ved udførsel til disse lande at betale en eksportrestitution, begge med det formål at udligne forskellen mellem de uden for og inden for Fællesskabet gældende priser, såfremt verdensmarkedsprisen ligger under Fællesskabets pris; for så vidt angår den modsatte situation bør der skabes mulighed for at indføre et tilsvarende system;

i tilslutning til det ovenfor beskrevne system bør der, i det omfang dette er nødvendigt, for at systemet kan fungere bedst muligt, åbnes adgang til at fastsætte regler for benyttelsen af ordningen vedrørende den såkaldte aktive forædling, og i det omfang, markedssituationen kræver det, til at forbyde sådan benyttelse; endvidere bør restitutionen fastsættes således, at de af Fællesskabets forarbejdningsindustri med henblik på eksport anvendte fællesskabsbasisprodukter ikke stilles ringere gennem sådanne regler for den aktive forædling, som kunne foranledige forarbejdningsindustrien til at foretrække at indføre basisprodukter fra tredjelande; oprettelsen af enhedsmarkedet for sukker gør fællesskabsbestemmelser for den aktive forædling påkrævede;

de kompetente myndigheder må have mulighed for til stadighed at følge bevægelserne i samhandelen, for at kunne bedømme markedsudviklingen og i givet fald anvende sådanne i denne forordning fastsatte foranstaltninger, som denne udvikling måtte kræve;

med dette mål for øje bør der åbnes adgang for udstedelse af import- og eksportlicenser i forbindelse med en sikkerhedsstillelse, som garanterer gennemførelsen af de

[1] EFT nr. 103 af 2.6.1967, s. 2092/67

indførsler henholdsvis udførsler, til hvilke disse licenser er begæret;

importafgiftsordningen gør det muligt at se bort fra enhver anden beskyttelsesforanstaltning ved Fællesskabets ydre grænser; det fælles pris- og importafgiftssystem kan dog under særlige omstændigheder vise sig utilstrækkeligt; for at fællesskabsmarkedet ikke i sådanne tilfælde skal være uden beskyttelse mod heraf mulige følgende forstyrrelser, når de tidligere importhindringer er afskaffet, må Fællesskabet have mulighed for hurtigt at træffe alle nødvendige foranstaltninger;

virkeliggørelsen af et enhedsmarked for sukker indebærer afskaffelse af alle hindringer ved Fællesskabets indre grænser i forbindelse med de pågældende varers fri bevægelighed;

i de sidste år har sukkerproduktionen inden for Fællesskabet gentagne gange oversteget forbruget; situationen på verdensmarkedet er kendetegnet ved betydelige overskud; der må derfor for en overgangsperiode fastsættes foranstaltninger til begrænsning af produktionen og til fremme af regional specialisering heraf;

det mål kan dels nås ved, at der tildeles hver fabrik eller virksomhed, der inden for Fællesskabet forarbejder sukkerroer eller melasse til sukker, en basiskvota, som Fællesskabet påtager sig pris- og afsætningsgarantien for, dels ved, at garantien indskrænkes eller bortfalder for de ud over basiskvoten fremstillede mængder, afhængigt af, om en bestemt maksimal mængde overskrides;

begrænsningen af sukkerproduktionen skal, for at det anstrebte mål kan nås, føre til en begrænsning af sukkerroe- og sukkerrørproduktionen; med henblik herpå må de fastsættes særlige bestemmelser for leveringskontrakterne, navnlig med hensyn til differentieringen af sukkerpriserne. En ikke-differentiering af disse priser kan derfor kun accepteres i det tilfælde, hvor der er fastsat en supplerende begrænsning af garantien;

for at undgå for stor udsåning må der åbnes mulighed for at overføre en del af produktionen, således at den kan medregnes til det følgende produktionsår;

virkeliggørelsen af et enhedsmarked på grundlag af et fælles prissystem ville være truet ved ydelse af visse former for støtte; derfor bør de bestemmelser i traktaten, efter hvilke den af medlemsstaterne ydede støtte kan bedømmes og den med fællesmarkedet uforenelige støtte forbydes, gøres anvendelige inden for sukkersektoren;

sukkerroe- og sukkerproduktionen i Italien er imidlertid stillet ringere af klimatiske grunde og, hvad angår sukkerroeproduktionen, også på grund af de vanskeligheder, som anvendelsen af moderne produktionsmetoder frembyder; for sådan produktion bør der åbnes mulighed for ydelse af midlertidig støtte;

ved forordning nr. 44/67/EØF[1]) som ændret ved forordning nr. 219/67/EØF[2]) er der indført visse foranstaltninger til en fælles markedsordning for sukker for produktionsåret 1967/1968; overgangen til den ordning, der følger af nærværende forordning, må ske under de bedst mulige betingelser; med henblik herpå kan visse overgangsforanstaltninger vise sig nødvendige; den samme nødvendighed kan opstå ved hver overgang fra et sukkerproduktionsår til det følgende; det vil derfor være hensigtsmæssigt at åbne mulighed for, at egnede foranstaltninger kan træffes;

for at garantere sukkerprisen er interventioner absolut nødvendige; i betragtning af sukkerproduktionens særlige betydning for økonomien i de franske oversøiske departementer er det nødvendigt, at bestemmelserne vedrørende garantisektionen i Den europæiske udviklings- og garantifond for Landbruget finder anvendelse på disse departementer;

den fælles markedsordning for sukker skal på passende måde tage hensyn både til de i traktatens artikel 39 og de i artikel 110 fastsatte mål;

for at lette iværksættelsen af de påtænkte bestemmelser, bør der fastlægges en fremgangsmåde, ved hvilken der inden for rammerne af en forvaltningskomité etableres et snævert samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Den fælles markedsordning for sukker omfatter en pris- og samhandelsordning og gælder for nedenstående varer:

	Position i den fælles toldtarif	Varebeskrivelse
a)	17.01	Roe- og rørsukker, i fast form
b)	12.04	Sukkerroer, friske eller tørrede, hele eller snittede, også pulveriserede; sukkerrør
c)	17.03	Melasse, også affarvet
d)	ex 17.02	Andet sukker (undtagen lactose [mælkesukker] og glucose), sirup og andre sukkeropløsninger (undtagen lactosesirup og andre lactoseopløsninger samt glucosesirup og andre glucoseopløsninger); kunsthonning, også blandet med naturlig honning; karamel.
	ex 17.05	Sukker (undtagen lactose og glucose), sirup og andre sukkeropløsninger (undtagen lactosesirup og andre lactoseopløsninger samt glucosesirup og andre glucoseopløsninger), andre melasse, tilsat smagsstoffer eller farvestoffer (herunder vanille og vanillinsukker), undtagen frugtsaft tilsat sukker (uanset mængden)

[1]) EFT nr. 40 af 3.3.1967, s. 597/67
[2]) EFT nr. 135 af 30.6.1967, s. 2904/67.

2. I denne forordning forstås ved:

- hvidt sukker: sukker henhørende under den fælles toldtarifs positionsnummer 17.01 med et i tør tilstand polarimetrisk bestemt saccharoseindhold på mindst 99,5 vægtprocent;
- råsukker: henhørende under den fælles toldtarifs positionsnummer 17.01 med et i tør tilstand polarimetrisk bestemt saccharoseindhold på mindre end 99,5 vægtprocent.

AFSNIT I

Prisordning

Artikel 2

1. For det område inden for Fællesskabet, der har det største overskud, fastsættes årligt en indikativpris for hvidt sukker. Indikativprisen gælder for hvidt sukker af en bestemt standardkvalitet, uemballeret, ab fabrik, pålæsset et transportmiddel efter køberens valg.

2. Indikativprisen fastsættes hvert år inden 1. august for det den 1. juli det følgende år begyndende sukkerproduktionsår i overensstemmelse med den i traktatens artikel 43, stk. (2), fastsatte fremgangsmåde.

Efter samme fremgangsmåde bestemmes

- standardkvaliteten for hvidt sukker og
- samtidig med indikativprisen det område inden for Fællesskabet, der har det største overskud.

Artikel 3

1. For det område inden for Fællesskabet, der har det største overskud, fastsættes årligt en interventionspris for hvidt sukker.

2. For andre områder fastsættes afledede interventionspriser under hensyntagen til de regionale prisforskelle for sukker, som kan forventes ved normal høst og fri bevægelighed for sukker, på grundlag af de naturlige betingelser for markedsprisdannelsen.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede interventionspriser gælder for hvidt sukker af den standardkvalitet, for hvilken indikativprisen gælder, uemballeret, ab fabrik, pålæsset et transportmiddel efter køberens valg.

4. For de franske oversøiske departementer gælder de afledede interventionspriser dog for sukker fob, lastet søgående skib i afskibningshavnen.

Desuden fastsættes der for disse departementer for råsukker af en bestemt standardkvalitet interventionspriser, som afledes af de for disse departementer fastsatte interventionspriser for hvidt sukker under hensyntagen til en ensartet forarbejdningsmargin og et forud anslået fast udbytte.

5. Interventionsprisen for området med det største overskud fastsættes samtidig med indikativprisen i overensstemmelse med den i traktatens artikel 43, stk. (2), fastsatte fremgangsmåde.

6. Rådet fastlægger på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2),

- standardkvaliteten for råsukker og
- hvert år inden 1. august for det følgende sukkerproduktionsår de i stk. 2 nævnte områder samt de for disse områder gældende afledede interventionspriser.

Artikel 4

1. For hvert område, som producerer roesukker, og for hvilket der er fastsat en interventionspris, fastsættes der årligt

- en minimumspris for sukkerroer i overensstemmelse med stk. 2, 3 og 4 og
- en minimumspris for sukkerroer ud over basiskvoten i overensstemmelse med artikel 28.

Begge priser gælder for et bestemt leveringstrin og en bestemt standardkvalitet.

2. Minimumsprisen for sukkerroer beregnes under hensyntagen til den i det pågældende område gældende interventionspris for hvidt sukker og under hensyntagen til forud anslåede faste værdier for Fællesskabet for

- forarbejdningsmarginen
- udbyttet
- fabrikkernes eller virksomhedernes indtægt ved salg af melasse og
- eventuelt omkostningerne ved sukkerroernes levering til fabrikken.

3. Samtidig med fastsættelsen af indikativprisen fastsættes, henholdsvis bestemmes i overensstemmelse med fremgangsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2),

- den i stk. 1, første led, omhandlede minimumspris for sukkerroer for det område inden for Fællesskabet, der har det største overskud, samt
- leveringstrin og standardkvalitet for sukkerroerne.

4. Samtidig med de afledede interventionspriser fastsætter Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemnings-

måden i traktatens artikel 43, stk. (2), den i stk. 1, første led, omhandlede minimumspris for sukkerroer for hvert af de øvrige områder.

Artikel 5

1. Med forbehold af artiklerne 27, stk. 4, og 29, stk. 1, samt de i medfør af artikel 32, stk. 3, fastlagte bestemmelser er sukkerfabrikanterne forpligtet til ved køb af sukkerroer til forarbejdning til sukker, mindst at betale minimumsprisen for sukkerroer reguleret ved tillæg eller fradrag svarende til kvalitetsforskellene i forhold til standardkvaliteten.

2. Tillæggene eller fradragene fastsættes i overensstemmelse med den i artikel 40 fastsatte fremgangsmåde.

Artikel 6

Rådet fastlægger på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), særlig med hensyn til de almindelige betingelser for køb, levering, aftagning og betaling af sukkerroer, rammebestemmelser, som brancheaftaler på fællesskabs-, regionalt eller lokalt plan såvel som kontrakter indgået mellem sælgere og købere af sukkerroer skal være i overensstemmelse med.

Artikel 7

1. Betingelserne for køb af sukkerrør fastlægges ved brancheaftaler mellem sukkerrørdyrkerne og sukkerfabrikanterne.

2. Eksisterer der ingen brancheaftaler, fastsættes købsbetingelserne, særlig den minimumsandel af interventionsprisen for rørsukker, som sukkerfabrikanterne skal betale til sukkerrørsælgerne, i overensstemmelse med den i artikel 40 fastsatte fremgangsmåde.

Artikel 8

1. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 32, stk. 2, refunderes lageromkostningerne for hvidt sukker og råsukker, der er fremstillet af sukkerroer og sukkerrør høstet inden for Fællesskabet, af medlemsstaterne med et fast beløb.

Medlemsstaterne opkræver af hver sukkerfabrikant en afgift pr. vægtenhed produceret sukker.

Refusionsbeløbet er ens for hele Fællesskabet. Det samme gælder for den afgift, der opkræves.

2. Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), reglerne for anvendelse af stk. 1.

3. Refusions- og afgiftsbeløbene fastsættes årligt i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40. De øvrige gennemførelsesbestemmelser til denne artikel udstedes i overensstemmelse med samme fremgangsmåde.

Artikel 9

1. De interventionsorganer, som de sukkerproducerende medlemsstater udpeger, er i hele sukkerproduktionsåret forpligtet til i overensstemmelse med betingelser, der skal fastlægges i henhold til stk. 7 og 8, at købe hvidt sukker og rørråsukker fremstillet af sukkerroer eller sukkerrør høstet inden for Fællesskabet, som tilbydes dem.

Interventionsorganerne køber sukkeret til den interventionspris, der gælder i det område, hvor sukkeret befinder sig på købstidspunktet. Afviger sukkerets kvalitet fra den standardkvalitet, for hvilken interventionsprisen er fastsat, reguleres interventionsprisen ved tillæg eller fradrag.

2. For sukker, der er blevet gjort uegnet til menneskeføde, kan interventionsorganerne yde denatureringspræmier.

3. De i stk. 1 og 2 omhandlede interventionsregler gælder indtil 31. december 1969 også for roeråsukker.

4. Fra 1. januar 1970 kan der for roeråsukker i tilfælde af en unormal situation træffes særlige foranstaltninger.

5. I tilfælde af vanskeligheder ved afsætningen af sukker, der er produceret i de franske oversøiske departementer, træffes der egnede foranstaltninger.

6. For de varer, som er nævnt i artikel 1, stk. 1, litra a), og for de siruper, som er nævnt i artikel 1, stk. 1, litra d), og som indeholder saccharose, og anvendes til fremstilling af visse produkter inden for den kemiske industri, ydes en produktionsrestitution.

7. Rådet fastlægger på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2),

- de almindelige regler for anvendelsen af bestemmelserne i stk. 1 til 6,
- interventionspriserne for roeråsukker,
- de i stk. 6 omhandlede produkter inden for den kemiske industri.

8. Der fastsættes i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40 gennemførelsesbestemmelser til denne artikel, herunder særlig

- de minimumskvaliteter og -mængder, som kræves for intervention,
- de tabeller over tillæg og fradrag, der gælder ved interventionen,
- fremgangsmåden ved og betingelserne for interventionsorganernes overtagelse,

- betingelserne for ydelse af denatureringspræmier samt disse præmiers størrelse,

- betingelserne for ydelse af produktionsrestitution samt denne restitutions størrelse.

Artikel 10

1. Interventionsorganerne må på det interne marked kun sælge sukker til priser, der ligger over interventionsprisen.

De kan dog bemyndiges til at sælge sukker

- til en lavere pris, såfremt det er blevet gjort uegnet til menneskeføde,

- på grundlag af verdensmarkedspriserne, såfremt det udføres til tredjelande i uforarbejdet stand eller efter forarbejdning til et af de i traktatens bilag II opregnede produkter eller til en af de i bilaget til denne forordning anførte varer.

2. Rådet fastlægger på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), almindelige regler for salg af produkter, der har været genstand for interventionsforanstaltninger.

3. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40.

Afsnit II

Ordning for samhandelen med tredjelande

Artikel 11

1. For alle indførsler til Fællesskabet af de i artikel 1, stk. 1, nævnte varer samt for alle udførsler af disse varer fra Fællesskabet kræves der fremlagt en import- henholdsvis eksportlicens, som af medlemsstaterne udstedes til enhver, der ansøger herom, uden hensyn til, hvor i Fællesskabet han er etableret.

Denne licens gælder for en import- eller eksportforretning, der finder sted i Fællesskabet fra en dato, som Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), dog senest fra 1. august 1969. Indtil dette tidspunkt gælder denne licens kun for en import- eller eksportforretning, der finder sted i den licensudstedende medlemsstat.

Udstedelsen af disse licenser er betinget af en sikkerhedsstillelse til garanti for opfyldelsen af forpligtelsen til at gennemføre importen eller eksporten inden for licensens gyldighedsperiode; den stillede sikkerhed fortabes helt eller delvist, såfremt importen eller eksporten ikke eller kun delvist har fundet sted inden for denne frist.

2. Licensernes gyldighedsperiode og de andre gennemførelsesbestemmelser for denne artikel, ved hvilke der navnlig kan fastsættes en frist for udstedelsen af licenser, fastsættes i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40.

Artikel 12

1. Der fastsættes årligt for Fællesskabet en tærskelpris for hvert af følgende produkter: hvidt sukker, råsukker og melasse.

2. Tærskelprisen for hvidt sukker er lig med den for det område i Fællesskabet, der har det største overskud, gældende indikativpris med tillæg af de som et fast beløb forud beregnede transportomkostninger fra dette område til det inden for Fællesskabet fjernest beliggende forbrugsområde med underforsyning. Den gælder for samme standardkvalitet som indikativprisen.

3. Tærskelprisen for råsukker afledes af tærskelprisen for hvidt sukker under hensyntagen til en forarbejdningsmargin og et forud anslået fast udbytte. Den gælder for samme standardkvalitet som interventionsprisen for råsukker.

4. Tærskelprisen for melasse fastsættes således, at indtægten ved salg af melasse kan komme på højde med fabrikkernes eller virksomhedernes indtægt, som i henhold til artikel 4 tages i betragtning ved fastsættelsen af minimumspriserne for sukkerroer. Den gælder for en bestemt standardkvalitet.

5. Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), tærskelpriserne samtidigt med de afledede interventionspriser.

6. Standardkvaliteten for melasse bestemmes i overensstemmelse med den i artikel 40 fastsatte fremgangsmåde.

Artikel 13

1. For hvert af produkterne hvidt sukker, råsukker og melasse beregnes der en cif-pris for et bestemt grænseovergangssted inden for Fællesskabet. Herved lægges de gunstigste indkøbsmuligheder på verdensmarkedet til grund;

disse indkøbsmuligheder konstateres for hvert produkt på grundlag af dette markeds noteringer eller priser reguleret i overensstemmelse med eventuelle kvalitetsforskelle i forhold til den standardkvalitet, for hvilken tærskelprisen er fastsat.

2. Er de frie noteringer på verdensmarkedet ikke afgørende for tilbudsprisen, og er denne lavere end verdensmarkedsnoteringerne, gælder i stedet for cif-prisen – dog

kun for de pågældende indførsler – en særlig cif-pris, der beregnes under hensyntagen til tilbudsprisen.

3. Grænseovergangsstedet bestemmes af Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2).

4. Enkelthederne vedrørende beregningen af cif-priserne fastlægges i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40. De i stk. 1 nævnte reguleringer bestemmes efter samme fremgangsmåde.

Artikel 14

1. Ved indførsel af de i artikel 1, stk. 1, nævnte produkter opkræves en importafgift.

2. Importafgiften for hvidt sukker, råsukker og melasse er lig med tærskelprisen med fradrag af cif-prisen.

3. Importafgiften for råsukker reguleres i givet fald i overensstemmelse med udbyttet. Ved indførsel af råsukker, der ikke er bestemt til raffinering, opkræves den for hvidt sukker gældende importafgift, såfremt denne er højere end den for råsukker gældende importafgift. Såfremt importafgiften for hvidt sukker er højere end importafgiften for råsukker, underkastes råsukker, der er bestemt til raffinering, toldkontrol eller en administrativ kontrol, der giver samme sikkerhed.

4. Importafgiften for de i artikel 1, stk. 1, litra b), nævnte produkter beregnes forud som et fast beløb på grundlag af saccharoseindholdet for hvert af disse produkter og på grundlag af importafgiften for hvidt sukker.

I særlige tilfælde og til andre anvendelsesformål end fremstilling af sukker kan det i overensstemmelse med den i artikel 40 fastsatte fremgangsmåde tillades, at indførslen midlertidigt delvist fritages for importafgift.

5. Importafgiften for de i artikel 1, stk. 1, litra d), nævnte produkter beregnes i givet fald forud som et fast beløb på grundlag af saccharoseindholdet eller indholdet af andet som saccharose beregnet sukker i det pågældende produkt samt af importafgiften for hvidt sukker.

Importafgifterne for ahornsukker og ahornsirup henhørende under position 17.02 i den fælles toldtarif begrænses dog til det beløb, der følger af anvendelsen af den i GATT konsoliderede toldsats.

6. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel, og særligt den margin, inden for hvilken variationerne i beregningsgrundlaget for importafgiften ikke medfører nogen ændring i denne afgift, fastlægges efter fremgangsmåden i artikel 40.

7. De i denne artikel nævnte importafgifter fastsættes af Kommissionen.

Artikel 15

1. Den importafgift, der skal opkræves, er den, der gælder på indførselsdagen.

2. Forudfastsættelse af importafgiften for de i artikel 1, stk. 1, litra a) og c), nævnte varer kan dog vedtages.

I dette tilfælde anvendes på grundlag af en begæring, der skal fremsættes i forbindelse med ansøgning om importlicens, den importafgift, som gælder den dag, licensansøgningen indgives, reguleret i overensstemmelse med den tærskelpris, der vil være i kraft på indførelsesdagen, for import til foretagelse inden for denne licens gyldighedsperiode. En præmie i tillæg til importafgiften kan fastsættes samtidig med denne.

3. Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), reglerne om denne artikels anvendelse; det fastlægger særligt de betingelser, under hvilke den forudgående fastsættelse finder anvendelse, og reglerne for fastsættelse af præmierne.

4. Såfremt de i stk. 3 omhandlede betingelser er opfyldt, vedtages anvendelsen af den i stk. 2 omhandlede ordning i overensstemmelse med den i artikel 40 fastsatte fremgangsmåde. Såfremt de omhandlede betingelser ikke mere er opfyldt, ophæves beslutningen efter samme fremgangsmåde.

Efter samme fremgangsmåde kan det vedtages helt eller delvist at anvende den i stk. 2 omhandlede ordning på hver af de i artikel 1, stk. 1, litra d), nævnte varer.

5. Præmierne fastsættes i givet fald af Kommissionen.

Artikel 16

1. Såfremt cif-prisen for hvidt sukker eller for råsukker er højere end tærskelprisen, opkræves der ved udførslen af den pågældende vare en eksportafgift, som svarer til prisforskellen. Den eksportafgift, som eventuelt skal opkræves, er den, der gælder på udførselsdagen.

2. Under de i stk. 1, første punktum, nævnte vilkår kan der ved import af den pågældende vare ydes et tilskud.

3. Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), reglerne for anvendelsen af stk. 1 og 2.

4. For de i artikel 1, stk. 1, litra b), c) og d), nævnte varer kan der i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40 fastsættes tilsvarende bestemmelser som i stk. 1 og som de til anvendelse heraf fastlagte regler.

5. De i stk. 1 nævnte eksportafgifter såvel som dem, der i givet fald følger af anvendelsen af stk. 4, fastsættes af Kommissionen.

Artikel 17

1. I det omfang, det er nødvendigt for at muliggøre eksport af de i artikel 1, stk. 1, litra a), c) og d), nævnte varer i uforarbejdet stand eller i form af varer som anført i bilaget, på grundlag af de noteringer eller priser, som på verdensmarkedet gælder for de i artikel 1, stk. 1, litra a) og c), nævnte varer, kan forskellen mellem disse noteringer eller priser og Fællesskabets priser udlignes ved en eksportrestitution.

2. Restitutionen er ens for hele Fællesskabet. Den kan være forskellig alt efter destinationen.

Den fastsatte restitution ydes på begæring.

Den restitution, der ydes for råsukker, må ikke være større end den, der ydes for hvidt sukker.

Ved restitutionens fastsættelse tages der især hensyn til nødvendigheden af at skabe ligevægt mellem anvendelsen af fællesskabsbasisprodukter med henblik på eksport af forarbejdede varer til tredjelande og anvendelsen af de produkter fra disse lande, for hvilke forædling kan finde sted under ordningen herom.

Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), de almindelige regler for ydelse af restitutioner, fastsættelsen af deres størrelse og deres forudgående fastsættelse.

Restitutionerne fastsættes med regelmæssige mellemrum efter fremgangsmåden i artikel 40. Kommissionen kan om nødvendigt på begæring af en medlemsstat eller på eget initiativ ændre restitutionsbeløbene i tidsintervallerne.

3. Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), almindelige regler for sådanne restitutioner, som ydes ved licitation.

4. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40.

Artikel 18

1. Såfremt cif-prisen for melasse i et længere tidsrum har været betydeligt lavere end tærskelprisen, kan der for melasse, der er bestemt til fremstilling af visse varer fastsættes en produktionsrestitution.

2. De nødvendige regler for denne artikels anvendelse og særligt listen over de i stk. 1 omhandlede varer fastlægges af Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2).

Artikel 19

1. I det omfang, det er nødvendigt for, at den fælles markedsordning for sukker kan fungere bedst muligt, kan Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), helt eller delvist udelukke anvendelsen af reglerne om aktiv forædling:

- for de i artikel 1, stk. 1, nævnte produkter, som er bestemt til fremstilling af produkter, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, litra d),

- og i særlige tilfælde for de i artikel 1, stk. 1, nævnte varer, der er bestemt til fremstilling af i bilaget nævnte varer.

2. Der fastlægges senest 1. juli 1968 fællesskabsbestemmelser vedrørende den aktive forædling for så vidt angår de i artikel 1, stk. 1, nævnte varer.

3. Efter den i stk. 1 foreskrevne fremgangsmåde fastsættes de regler, der indtil ikrafttrædelsen af de i stk. 2 omhandlede bestemmelser skal anvendes:

a) på den udbyttesats, der lægges til grund for bestemmelsen af den mængde af de i artikel 1, stk. 1, nævnte varer, der er medgået til fremstilling af de ved forarbejdning opnåede varer, som udføres,

b) på bestemmelsen med henblik på anvendelse af importafgiften af den ved forarbejdningen anvendte mængde varer, der svarer til de ved forarbejdningen opnåede varer, som er overgået til fri omsætning.

4. Ved regler om aktiv forædling forstås i denne artikel de bestemmelser, der tilsammen fastlægger de betingelser, hvorunder forarbejdning inden for Fællesskabet sker af varer, der hidrører fra tredjelande, og som er fritaget for de importafgifter, der gælder for dem, og som er nødvendige til fremstilling af varer bestemt til udførsel.

Artikel 20

1. For tariferingen af de varer, som er omfattet af denne forordning, gælder de almindelige tariferingsbestemmelser ifølge den fælles toldtarif og de særlige bestemmelser om anvendelsen heraf; den toldnomenklatur, der følger af denne forordnings anvendelse, optages i den fælles toldtarif fra det tidspunkt, på hvilket denne anvendes fuldtud.

2. Med mindre andet er bestemt i denne forordning, eller Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), har vedtaget at gøre undtagelse herfra, er det forbudt

- at opkræve nogen form for told eller afgifter med tilsvarende virkning,

- at anvende nogen form for kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning.

Som foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion anses bl. a. begrænsning af udstedelse af import- og eksportlicenser til en bestemt gruppe berettigede.

Artikel 21

1. Dersom markedet inden for Fællesskabet for et eller flere af de i artikel 1, stk. 1, nævnte produkter på grund af import eller eksport bliver udsat for alvorlige forstyrrelser eller udsættes for trussel om alvorlige forstyrrelser, som kan bringe virkeliggørelsen af de i traktatens artikel 39 omhandlede mål i fare, kan der i samhandelen med tredjelande anvendes egnede foranstaltninger, indtil den faktiske eller den truende forstyrrelse er ophørt.

Rådet fastlægger på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), gennemførelsesbestemmelserne til dette stykke og bestemmer, i hvilke tilfælde og inden for hvilke rammer medlemsstaterne kan træffe beskyttelsesforanstaltninger.

2. Indtræder den i stk. 1 omhandlede situation, vedtager Kommissionen på begæring af en medlemsstat eller på eget initiativ de nødvendige foranstaltninger; disse meddeles medlemsstaterne og finder straks anvendelse. Har Kommissionen fået forelagt en begæring fra en medlemsstat, træffer den afgørelse herom inden 24 timer efter begæringens modtagelse.

3. Enhver medlemsstat kan for Rådet indbringe den af Kommissionen trufne foranstaltning inden 3 arbejdsdage efter meddelelsesdagen. Rådet træde straks sammen. Det kan ændre eller ophæve den pågældende foranstaltning efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2).

AFSNIT III

Overgangsbestemmelser

Artikel 22

1. Artiklerne 23–33, især bestemmelserne vedrørende de nationale basismængder, deres fordeling på fabrikker eller virksomheder samt prisdifferentieringen ophører med at have virkning fra 1. juli 1975.

2. De nærmere enkeltheder i den endelige ordning, der skal anvendes fra 1. juli 1975, fastlægges i overensstemmelse med den i traktatens artikel 43, stk. (2), fastsatte fremgangsmåde. Denne endelige ordning må ikke indebære nogen forskelsbehandling af producenterne inden for Fællesskabet.

Artikel 23

1. Medlemsstaterne fastsætter en basiskvota, enten for hver fabrik eller for hver virksomhed, der producerer sukker på deres område. Med forbehold af de bestemmelser, som fastsættes i medfør af stk. 3 eller stk. 4, beregnes denne basiskvota ved, at den pågældende fabriks eller virksomheds gennemsnitsproduktion af sukker i produktionsårene 1961/1962 – 1965/1966 multipliceres med en koefficient, der udtrykker forholdet mellem medlemsstatens basismængde og den årlige gennemsnitsproduktion af sukker i denne stat i det nævnte tidsrum.

Tyskland	1 750 000 tons hvidt sukker
Frankrig	2 400 000 tons hvidt sukker
Italien	1 230 000 tons hvidt sukker
Nederlandene	550 000 tons hvidt sukker
B.L.Ø.U.	550 000 tons hvidt sukker

2. Når en medlemsstat fastsætter hver virksomheds basiskvota, træffer den de nødvendige foranstaltninger for at tage hensyn til sukkerroe- og sukkerrørproducenternes interesser.

3. De almindelige regler for anvendelse af stk. 1 og de eventuelle undtagelser herfra fastsættes af Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2).

4. Såfremt gennemførelsesbestemmelser til denne artikel er nødvendige, fastsættes disse i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40.

Artikel 24

1. Medlemsstaterne fastsætter for hver fabrik eller virksomhed, som de har fastsat en basiskvota for, en maksimalkvota. Maksimalkvoten bestemmes ved mulitplikation af basiskvoten med en koefficient.

2. Den i stk. 1 nævnte koefficient er indtil sukkerproduktionsråret 1970/1971 1,35. Den kan under hensyntagen til den faktiske udvikling af produktion og forbrug reguleres af Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2).

For sukkerproduktionsårene 1971/1972 – 1974/1975 fastsættes koefficienten samtidig med indikativprisen i overensstemmelse med fremgangsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), under hensyntagen dels til produktionsudviklingen ud fra et specialiseringssynspunkt, dels til afsætningsmulighederne.

Artikel 25

1. Med forbehold af anvendelsen af bestemmelserne i artikel 32 må det kvantum sukker, der i et bestemt sukkerproduktionsår produceres ud over fabrikkens eller virksomhedens maksimalkvota, ikke afsættes på det interne marked, medmindre der konstateres en mangelsituation for Fællesskabet.

2. For det i stk. 1 nævnte sukkerkvantum, som ikke i

henhold til artikel 32 overføres til det følgende sukkerproduktionsår, finder artiklerne 8, 9, 16 og 17 ikke anvendelse.

3. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40. De skal især indeholde regler om opkrævning af en afgift i tilfælde, hvor det i stk. 2 nævnte kvantum helt eller delvist er blevet afsat på det interne marked.

Artikel 26

1. Samtidig med de afledede interventionspriser fastsætter Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), en garantimængde, der gælder for hele Fællesskabet.

2. Denne garantimængde er lig 105% af det i hvidt sukker udtrykte kvantum, som forudses anvendt til menneskeligt forbrug inden for Fællesskabet i det sukkerproduktionsår, for hvilket garantimængden er fastsat.

Artikel 27

1. Med forbehold af anvendelsen af bestemmelserne i artikel 32 opkræver medlemsstaterne for det sukkerkvantum, som produceres ud over basiskvoten uden at overstige maksimalkvoten, en produktionsafgift af den pågældende sukkerfabrikant.

2. Produktionsafgiften beregnes pr. vægtenhed, idet det samlede tab ved afsætningen af det kvantum sukker, der produceres inden for Fællesskabet ud over garantimængden, divideres med summen af de sukkerkvanta, som fabrikkerne eller virksomhederne inden for Fællesskabet har produceret ud over basiskvoten; de sukkerkvanta, der er produceret ud over maksimalkvoterne, samt de sukkerkvanta, der i henhold til artikel 32 er overført til det følgende sukkerproduktionsår, tages ikke i betragtning ved denne beregning.

Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40.

3. Produktionsafgiften må dog ikke overstige et bestemt maksimumbeløb.

4. Sukkerfabrikanterne kan for et kvantum sukkerroer eller sukkerrør, der svarer til den sukkermængde, for hvilken produktionsafgiften er opkrævet, af sælgerne forlange denne afgift godtgjort indtil en procentsats, der kan være forskellig alt efter de pågældende basismaterialer.

Sukkerfabrikanterne meddeler for hver fabrik eller virksomhed den pågældende medlemsstat det samlede beløb, der er blevet godtgjort dem af sælgerne af sukkerroer eller sukkerrør.

293

Artikel 28

Samtidigt med de afledede interventionspriser fastsætter Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2),

- de minimumspriser, som skal gælde for de i artikel 4, stk. 1, nævnte områder for sukkerroer ud over basiskvoten,
- den i artikel 27, stk. 4, nævnte procentsats,
- produktionsafgiftens maksimalbeløb beregnet således, at minimumspriserne for sukkerroer ud over basiskvoten respekteres.

Artikel 29

1. Sukkerfabrikanterne kan købe sukkerroer bestemt til produktion af en sukkermængde, som overstiger den pågældende fabriks eller virksomheds maksimalkvota, til priser, der ligger under de i artikel 4, stk. 1, nævnte minimumspriser for sukkerroer.

2. Bestemmelserne i stk. 1 gælder ikke, i det omfang den overskydende sukkermængde i henhold til artikel 32 overføres til det følgende sukkerproduktionsår.

Artikel 30

1. I kontrakterne om levering af sukkerroer bestemt til sukkerfremstilling skelnes der med hensyn til sukkerroerne alt efter, om det kvantum sukker, der skal fremstilles af disse sukkerroer,

a) omfattes af basiskvoten,

b) overstiger basiskvoten uden dog at overstige maksimalkvoten,

c) overstiger maksimalkvoten.

Sukkerfabrikanterne giver for hver fabrik eller virksomhed den medlemsstat, i hvilken den pågældende fabrik eller virksomhed fremstiller sukker, meddelelse om

- de under litra a) nævnte sukkerroemængder, for hvilke de før udsåningen har afsluttet kontrakter, samt det sukkerindhold, der er lagt til grund i kontrakten,
- det hertil svarende forudsete udbytte.

Medlemsstaterne kan forlange supplerende oplysninger.

2. Hver sukkerfabrikant, der ikke inden udsåningen har afsluttet leveringskontrakter for en sukkerroemængde svarende til basiskvoten til den i artikel 4, stk. 1, første led omhandlede minimumspris for sukkerroer, er uanset bestemmelserne i artikel 27, stk. 4, og artikel 29, stk. 1, forpligtet til at betale den nævnte minimumspris for hver

roemængde, som i den pågældende fabrik eller virksomhed er forarbejdet til sukker.

3. De almindelige regler for anvendelsen af stk. 1 fastsættes af Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2).

4. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40. For så vidt angår stk. 2 skal de tage hensyn til den i henhold til artikel 32 foretagne overførsel.

Artikel 31

1. Hver medlemsstat kan beslutte, at de i artikel 30 omhandlede bestemmelser ikke finder anvendelse på dens område.

2. Hver medlemsstat kan dog under visse betingelser og efter regler, som Rådet fastsætter på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), begrænse anvendelsesområdet for den i stk. 1 omhandlede beslutning til bestemte fabrikker eller virksomheder.

3. En medlemsstat kan kun træffe beslutning om ikke at anvende de i artikel 30 omhandlede bestemmelser for et bestemt tidsrum. Såfremt denne beslutning træffes, fastsættes der for hver af de pågældende fabrikker eller virksomheder en særlig maksimalkvota, der beregnes ved, at basiskvoten multipliceres med en koefficient gældende for dette tidsrum.

I dette tilfælde fastsætter medlemsstaterne uden hensyn til bestemmelserne i artikel 24 for hvert sukkerproduktionsår inden for det omhandlede tidsrum og senest 30. juni for det løbende sukkerproduktionsår, den for den pågældende fabrik eller virksomhed gældende maksimalkvota. For det pågældende tidsrum skal summen af en fabriks eller virksomheds maksimalkvoter være lig med den for denne fabrik eller virksomhed fastsatte særlige maksimalkvota.

Maksimalkvoten må ikke overstige den efter den i artikel 24, stk. 2, omhandlede beregningsmetode fastlagte maksimalkvota.

For sukkerproduktionsåret 1968/1969 må maksimalkvoten ikke være lavere end basiskvoten. For de to følgende sukkerproduktionsår må maksimalkvoten kun være lavere end basiskvoten, såfremt produktionen er mindre end basiskvoten.

For tidsrummet fra 1. juli 1968 til 30. juni 1971 træffes beslutningen om ikke at anvende de i artikel 30 omhandlede bestemmelser inden 1. marts 1968, og den særlige maksimalkvota beregnes ved, at den basiskvota, som er tildelt den pågældende fabrik eller virksomhed for sukkerproduktionsåret 1968/1969, multipliceres med koefficienten 3,5.

4. For tidsrummet eller tidsrum efter 30. juni 1971 bestemmer Rådet inden 1. august 1970 på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2),

- varigheden af hvert tidsrum, for hvilket beslutningen om ikke at anvende de i artikel 30 omhandlede bestemmelser kan træffes,

- den koefficient, der skal anvendes på den basiskvota, som for et sukkerproduktionsår, der nærmere skal bestemmes, tildeles den pågældende fabrik eller virksomhed, og som anvendes ved fastsættelsen af en særlig maksimalkvota for det pågældende tidsrum.

5. Om nødvendigt fastlægges de almindelige regler for anvendelsen af stk. 3 efter den i stk. 4 nævnte fremgangsmåde.

6. Gennemførelsesbestemmelserne til stk. 2–5 fastsættes i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40.

Artikel 32

1. I tilfælde af anvendelse af bestemmelserne i artikel 30 kan hver fabrik eller virksomhed medregne i produktionen for det følgende sukkerproduktionsår og til dette sukkerproduktionsår overføre den del af produktionen, som overstiger basiskvoten, indtil en maksimalmængde, der svarer til 10% af basiskvoten.

Der må ikke finde nogen overførsel sted til sukkerproduktionsåret 1975/1976.

2. Fabrikkerne eller virksomhederne kan kun overføre en del af deres produktion til det følgende sukkerproduktionsår, såfremt

- de inden 1. februar har givet den pågældende medlemsstat meddelelse om den mængde, der skal overføres;

- de oplagrer denne overførte mængde i tidsrummet fra 1. februar indtil 31. januar i det følgende år: lageromkostningerne for dette tidsrum refunderes ikke i henhold til artikel 8.

3. Bestemmelserne om

- betaling for de sukkerroer, der anvendes til fremstilling af det overførte kvantum sukker,

- sukkerroe- og sukkerrørsælgernes deltagelse i lageromkostningerne for de overførte mængder,

- enighed mellem sukkerroe- og sukkerrørsælgerne og sukkerfabrikanterne som forudsætning for overførslen

fastsættes af Rådet på forslag af Kommissionen efter af-

stemningsfremgangsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2).

4. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40.

Artikel 33

1. I en medlemsstat, i hvilken sukkerproduktionen i produktionsåret 1967/1968 overstiger det i forordning nr. 44/67/EØF, artikel 7, stk. 1, omhandlede og i henhold til nævnte forordnings artikel 8, stk. 3, regulerede kvantum, fordeles dette overskudskvantum af medlemsstaterne som overførselsmængder mellem fabrikkerne eller virksomhederne efter fradrag af de sukkerkvanta, som uforarbejdet eller i form af forarbejdede produkter er udført til tredjelande, og for hvilke der hverken er ydet eksportrestitution, produktionsrestitution eller denatureringspræmie inden for rammerne af en fælles markedsordning.

2. Disse overførselsmængder betragtes som omfattet af basiskvoten for produktionsåret 1968/1969. Den samlede mængde af disse overførsler for hver medlemsstat samt de øvrige enkeltheder vedrørende anvendelsen af denne artikel fastsættes i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40.

Artikel 34

1. Den italienske Republik kan i sukkerproduktionsårene 1968/1969 til 1974/1975 yde sine sukkerroeproducenter samt sin sukkerroeforarbejdende industri tilpasningsstøtte. Denne støtte bortfalder 30. juni 1975.

2. Støtten til sukkerroeproducenterne må ikke overstige 1,10 regningsenheder pr. ton til sukker forarbejdede sukkerroer med 16% sukkerindhold. Den kan kun ydes for den sukkerroemængde, der er anvendt til fremstilling af et kvantum hvidt sukker svarende til basiskvoten.

3. Støtten til den sukkerroeforarbejdende industri må ikke overstige 1,46 regningsenheder pr. 100 kilogram hvidt sukker, fremstillet af i Italien producerede sukkerroer. Den kan kun ydes for et kvantum hvidt sukker, som ikke overstiger basiskvoten.

AFSNIT IV

Almindelige bestemmelser

Artikel 35

1. I Fællesskabets interne handel er det forbudt:

- at opkræve told eller afgifter med tilsvarende virkning,
- at anvende nogen form for kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning,
- at påberåbe sig traktatens artikel 44.

2. De i artikel 1, stk. 1, nævnte varer, til hvis fremstilling eller bearbejdning der er anvendt produkter, som ikke omfattes af traktatens artikel 9, stk. (2), og artikel 10, stk. (1), er ikke frit omsættelige inden for Fællesskabet.

Artikel 36

Medmindre andet er bestemt i denne forordning, finder traktatens artikler 92–94 anvendelse på fremstilling af og handel med de i artikel 1, stk. 1, nævnte varer.

Artikel 37

1. For de pr. 1. juli 1968 eksisterende sukkerbeholdninger fastsætter Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), bestemmelserne om de foranstaltninger, som er nødvendige til udligning af forskellen mellem de nationale sukkerpriser og de fra 1. juli 1968 gældende priser.

2. De bestemmelser, der er nødvendige for at undgå, at der ved overgangen fra et sukkerproduktionsår til et andet opstår forstyrrelser på sukkermarkedet som følge af ændringer i prisniveauet, kan fastsættes i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40.

Artikel 38

Medlemsstaterne og Kommissionen meddeler gensidigt hinanden de oplysninger, der er nødvendige til gennemførelsen af denne forordning. De nærmere enkeltheder i forbindelse med meddelelse og udbredelse af disse oplysninger fastlægges i overensstemmelse med fremgangsmåden i artikel 40.

Artikel 39

1. Der nedsættes en forvaltningskomité for sukker – i det følgende benævnt »Komiteen« –, som består af repræsentanter for medlemsstaterne og har en repræsentant for Kommissionen som formand.

2. I denne komité tildeles der medlemsstaternes stemmer vægt i henhold til traktatens artikel 148, stk. (2). Formanden deltager ikke i afstemningen.

Artikel 40

1. Når der henvises til den fremgangsmåde, der er fastsat i denne artikel, indbringer formanden sagen for Komiteen enten på eget initiativ eller på begæring af en medlemsstats repræsentant.

2. Kommissionens repræsentant forelægger et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Komiteen afgiver en

udtalelse om disse foranstaltninger inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget de forelagte spørgsmål haster. Udtalelsen vedtages med et flertal af tolv stemmer.

3. Kommissionen vedtager foranstaltninger, som straks kan finde anvendelse. Såfremt disse foranstaltninger imidlertid ikke er i overensstemmelse med Komiteens udtalelse, meddeles de straks Rådet af Kommissionen; i dette tilfælde kan Kommissionen udsætte anvendelsen af de foranstaltninger, den har vedtaget, i et tidsrum af højst en måned fra denne meddelelse.

Rådet kan efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), inden en frist af en måned træffe anden afgørelse.

Artikel 41

Komiteen kan undersøge ethvert andet spørgsmål, som formanden på eget initiativ eller på begæring af en medlemsstats repræsentant forelægger den.

Artikel 42

Ved overgangsperiodens udløb vedtager Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. (2), under hensyntagen til de opnåede erfaringer, om bestemmelserne i artikel 40 skal opretholdes eller ændres.

Artikel 43

1. Forordning nr. 25 om finansieringen af den fælles landbrugspolitik[1]) og bestemmelserne til dens gennemførelse gælder for markederne for de i artikel 1, stk. 1, nævnte varer fra tidspunktet for denne forordnings anvendelse.

2. Fra datoen for denne forordnings anvendelse gælder traktatens artikel 40, stk. (4), og bestemmelserne for iværksættelse af nævnte artikel for de franske oversøiske departementer i henseende til markederne for de i artikel 1, stk. 1, nævnte varer, for så vidt det drejer sig om garantisektionen i Den europæiske udviklings- og garantifond for Landbruget.

3. Den i artikel 15, stk. 2, omhandlede præmie anses som en importafgift over for tredjelande i den i Rådets forordning nr. 130/66/EØF af 26. juli 1966 om finansieringen af den fælles landbrugspolitik, artikel 11, stk. 4[2]), anførte betydning.

4. De finansielle bestemmelser angående de i artikel 8, stk. 1, artikel 25, stk. 3, og artikel 27 nævnte afgifter vedtages inden 31. december 1967.

Artikel 44

Ved denne forordnings anvendelse skal der på passende måde tages hensyn både til de i traktatens artikel 39 og de i artikel 110 fastsatte mål.

Artikel 45

1. Såfremt overgangsforanstaltninger er nødvendige for at lette overgangen til denne forordnings bestemmelser, særligt gennemførelsen af disse bestemmelser på det forudsete tidspunkt ville støde på væsentlige vanskeligheder, vedtages disse foranstaltninger i overensstemmelse med den i artikel 40 fastsatte fremgangsmåde. De er anvendelige indtil senest 30. juni 1969.

2. For så vidt angår betalingsmåden for sukkerroer i Italien kan disse foranstaltninger dog gøres anvendelige indtil 30. juni 1970.

Artikel 46

1. Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

2. Forordningen anvendes fra 1. juli 1968 med undtagelse af artiklerne 6, 7, 23, 24, 30, 31, 33, 38 og 45, som straks er gældende.

3. Forordning nr. 44/67/EØF og de i medfør heraf trufne bestemmelser ophæves fra 1. juli 1968.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. december 1967.

På Rådets vegne
H. HOECHERL
Formand

[1]) EFT nr. 30 af 20.4.1962, s. 991/62
[2]) EFT nr. 165 af 21.9.1966, s. 2965/66

BILAG

Position i den fælles toldtarif	Varebeskrivelse
ex 17.04	Sukkervarer uden indhold af kakao: B. Tyggegummi C. Andre varer.
ex 18.06	Chokolade og chokoladevarer samt andre næringsmidler med indhold af kakao og sukker.
ex 19.02	Næringsmidler til børn, til diætetisk brug eller til madlavning, fremstillet af mel, stivelse eller maltekstrakt, også med indhold af kakao, når dette udgør mindre end 50 vægtprocent, med indhold af sukker.
ex 19.08	Kiks, kager og andet finere bagværk, også med indhold af kakao (uanset mængden), med indhold af sukker.
ex 21.06	Gær (herunder tørret gær).
ex 21.07	Tilberedte næringsmidler, ikke andetsteds tariferet, med indhold af sukker.
ex 22.02	Limonader, også kulsyreholdige, og andre ikke alkoholholdige drikkevarer, med indhold af sukker, undtagen frugt- og grøntsagssafter henhørende under pos. 20.07.
ex 22.09 C III	Andre alkoholholdige drikkevarer, med indhold af sukker.
29.04 C II	Mannitol, Sorbitol.